

Pilfiskens luftakrobatiske drøm

Allerede som fiskeæg drømte jeg om at boltre mig i luften. De varme havstrømme bragte rygter med sig om fisk der kunne flyve. Flyvefisk. Med vinger. Tænk dig, fisk med vinger. Heldige asner, tænkte mit lille æggejeg. Der gik også rygter om tandhvaler med lange næb. Flyve kunne de ikke. Men springe op i luften, og sprinte afsted i spring efter spring. Så dygtige springere var de, at man betalte penge for at se dem optræde og udføre kunster. Og man gav store akvarier navn efter dem: Delfinarier. Selv blev de kaldt Delfinakrobater. Heldigere kan man vist ikke være. At få hæftet akrobat på sit navn. De kolde havstrømme kunne også fortælle historier. Om kolosser på 35 tons. Der kunne løfte deres kæmpestore kroppe op i baglæns saltomortaler. Op i luftige rygspring med strittende luffer og det hele. Dem tog man på safari for at se. Og man kaldte det hvalsafari. Men, tilføjede både de varme og de kolde havstrømme, hverken delfiner eller hvaler var jo fisk. De fødte nemlig levende unger. Nå, sukkede jeg, der jo bare var et æg dengang, kan jeg så aldrig blive luftakrobat? Skal jeg vokse op som helt almindelig fisk? Og leve som fisk hele mit liv?

Men drømmen slap mig ikke. Både som fiskelarve og fiskeyngel løb fantasien hele tiden afsted med mig. Evig og altid forestillede jeg mig livet som flyvefisk. At kunne bryde igennem havoverfladens flimmer og forlade havet. At kunne se havet fra oven. At kunne kigge ned på det. Måske bare i nogle få sekunder. Men sikke sekunder. Årh, hvem der kunne bytte et år hernede med fem sekunder deroppe. Fem sekunder i fri luft. Fem fantastiske sekunders flyvning. Dag og nat var jeg misundelig på de flyvefisk, jeg kun kendte fra de varme havstrømmes fortællinger. Dengang. Efterhånden som jeg voksede mig større, øvede jeg mig mere og mere i at blive en god havsvømmer. Hellere havsvømmer end slet ikke svømmer. Og det blev jeg. Bedre. Bedre og bedre blev jeg, for hver dag jeg trænede. Til sidst var jeg ligefrem blevet mestersvømmer, tør jeg godt sige. Og ikke så lidt af en undersøisk øhavsakrobat. Ja, det kaldte man mig. Øhavsakrobat. Slet ikke dårligt for én, der var startet som et lillebitte, hjælpeløst fiskeæg. Allevegne beundrede man mig for mine evner, min stil og min teknik. Hvor jeg end svømmede, roste man mig op til toppen af bølgebruset. Og jeg solede mig i beundringen. Indrømmet, det gjorde jeg. Svømmede rundt i et undersøisk solskin af beundring.

Men alligevel manglede der altid noget. Den gamle drøm ville ikke give slip. Jeg havde de største svømmeblærer man kunne ønske sig, og vandet gav mig en opdrift, som alle andre misundte mig. Men flyvende blev jeg aldrig. Og slet ikke vægtløs. Og det var vægtløs jeg ville være. Allerhelst svømme afsted henover himlen som kosmonautisk luftrumsakrobat. Trodse tyngdekraften og gennembryde lydmuren. Jeg ville kendes som frisvømningens lufthelt. Den første olympiske megastjerne, der betvinger hele himmelrummet, og gør grin med alle naturlove. Intet mindre. Det var min drøm. Min fortærende fantasi.

Til sidst kunne jeg ikke tænke på andet. Jeg var besat af drømmen om at trodse min skællede og gællede natur. Jeg led af længsel efter at undslippe min våde skæbne og mit liv som fisk. Havet, livet under overfladen, blev mere og mere et fængsel for mig. Jeg kom ligefrem til at hade smagen af det salte vand.

Og så en dag gjorde jeg det. Satte kursen mod overfladen. Den strålende grænse som ingen rigtig fisk før havde krydset. Gør det ikke, gør det endelig ikke, lød advarslerne altid fra de ældre. Du drukner deroppe. Luften er giftig for os fisk. Den slår os ihjel. Gør det ikke, gør det endelig ikke, skreg stimerne af fisk under mig. Men jeg lyttede ikke. Jeg fortsatte. Længere og længere op. Nærmere og nærmere overfladen. Og jeg brød igennem. Op i luften. Trak vejret dybt. Helt ned i mine helt nye lunger. Ja, jeg havde fået lunger, eller noget der ligner. Og jeg fortsatte opad. Jeg fløj. Nej, jeg svømmede. I luften.

Og nu svømmer jeg heroppe. I FiskePilens krone. Som en luftakrobatisk PilFisk.

